

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13.12.2013, sp. zn. 21 Cdo 628/2013, ECLI:CZ:NS:2013:21.CDO.628.2013.1

Číslo: 51/2014

Právní věta: Vážný důvod ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. představuje jednak překážka (událost), která žalovanému objektivně (nezávisle na jeho vůli) zabránila písemně se vyjádřit ve věci ve stanovené lhůtě, popřípadě která zabránila žalovanému, aby soudu byl jen sdělil, že u něj takový vážný důvod nastal, jednak okolnost žalovaným případně způsobenou nebo jinak zaviněnou, jestliže ji lze považovat - zejména za přihlídnutí ke všem okolnostem případu a k poměrům žalovaného - za ospravedlňující jeho nečinnost. Nastal-li u žalovaného takový vážný důvod, nelze mít za to, že by uznával nárok, který je vůči němu žalobou usplatňován, a že by proto bylo možné rozhodnout v jeho neprospěch rozsudkem pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.12.2013

Spisová značka: 21 Cdo 628/2013

Číslo rozhodnutí: 51

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Rozsudek pro uznání

Předpisy: § 114a odst. 2 písm. a) o. s. ř. ve znění do 31.12.2011

§ 114b odst. 1 o. s. ř. ve znění do 31.12.2011

§ 114b odst. 2 o. s. ř. ve znění do 31.12.2011

§ 114b odst. 3 o. s. ř. ve znění do 31.12.2011

§ 114b odst. 4 o. s. ř. ve znění do 31.12.2011

§ 114b odst. 5 o. s. ř. ve znění do 31.12.2011

§ 153a odst. 3 o. s. ř. ve znění do 31.12.2011

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se žalobou podanou u Okresního soudu ve Vsetíně - pobočky ve Valašském Meziříčí dne 22. 7. 2011 domáhala, aby bylo určeno, že jsou vůči ní neúčinné jednak darovací smlouva ze dne 20. 12. 2010, kterou D. V. daroval žalované nemovitosti označené jako „byť v budově K. n. B., bytový dům stojící na parc. st. 1326 a pozemek parc. č. st. 1326, zastavěná plocha a nádvoří s podílem na společných částech domu a pozemku 585/25657 zapsané na LV 4424 pro obec V. M., katastrální území K. n. B.“, podle níž bylo vlastnické právo vloženo do katastru nemovitostí (právní účinky vkladu práva nastaly ke dni 22. 12. 2010), jednak darovací smlouva ze dne 2. 2. 2011, kterou D. V. daroval žalované nemovitosti označené jako „garáž bez č. p./č. e., stojící na pozemku parc. č. st. 1322/5 obec V. M., katastrální území K. n. B.“, podle níž bylo vlastnické právo vloženo do katastru

nemovitostí (právní účinky vkladu práva nastaly ke dni 2. 2. 2011). Žalobu zdůvodnila zejména tím, že má vůči D. V. (svému rozvedenému manželovi a synovi žalované) vymahatelnou pohledávku, a že D. V. daroval uvedené nemovitosti smlouvami ze dne 20. 12. 2010 a ze dne 2. 2. 2011 žalované v úmyslu zkrátit žalobkyni jako svoji věřitelku.

O k r e s n í s o u d ve Vsetíně - pobočka ve Valašském Meziříčí usnesením ze dne 25. 7. 2011 žalovanou ve smyslu ustanovení § 114b o. s. ř. vyzval, aby se ve věci ve lhůtě 30 dnů písemně vyjádřila, a rozsudkem ze dne 4. 10. 2011 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 11 520 Kč k rukám advokáta Mgr. Ing. P. L. a že žalovaná je povinna zaplatit České republice „na účet Okresního soudu Vsetín“ na soudním poplatku 1000 Kč. Dovodil, že usnesení o výzvě k vyjádření ve věci bylo žalované spolu se žalobou doručeno do vlastních rukou dne 22. 8. 2011, že žalovaná se ve stanovené lhůtě ve věci písemně nevyjádřila a že se proto má ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. za to, že žalovaná žalobou uplatněný nárok uznala.

Protože předmětem řízení je věc, v níž lze uzavřít a schválit smír, soud prvního stupně rozsudkem pro uznání vydaným podle ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř. žalobě vyhověl.

K odvolání žalované K r a j s k ý s o u d v Ostravě rozsudkem ze dne 6. 6. 2012 změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o povinnosti žalované zaplatit soudní poplatek tak, že je povinna zaplatit České republice „na účet Okresního soudu ve Vsetíně“ na soudním poplatku 500 Kč; ve výroku o věci samé a o náhradě nákladů řízení jej potvrdil a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 14 215 Kč k rukám advokáta Mgr. Ing. P. L. Poté, co dovodil, že odvolání žalované lze projednat v její nepřítomnosti, odvolací soud vzal v úvahu, že žalovaná se písemně vyjádřila ve věci podáním, které podala osobně u soudu prvního stupně dne 14. 10. 2011 a v němž uvedla, že dne 17. 9. 2011 zemřel její manžel V. V., a že proto „vyjádření nestihla vyhotovit“ včas, a uzavřel, že žalovaná ve lhůtě stanovené v usnesení soudu prvního stupně ze dne 25. 7. 2011 „nesdělila, jaký vážný důvod jí bránil v podání vyjádření k žalobě“, a že žalovaná „neprokázala až tak vážný důvod, který by jí bránil zjevit důvody, pro které tak nemohla učinit“. Vzhledem k tomu, že byly splněny všechny podmínky pro vydání rozsudku pro uznání podle ustanovení § 153 odst. 1 o. s. ř., odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně o věci samé.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Namítá, že písemné vyjádření ve věci sice nepodala ve lhůtě stanovené soudem, že však k tomu měla ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. vážný důvod, neboť se zpracováním vyjádření ve věci jí pomáhal manžel V. V., který ještě před uplynutím lhůty zemřel, a žalovaná „se dostala do takové situace, která i s přihlédnutím k jejímu věku způsobila opožděné podání vyjádření s uvedením důvodu, proč se tak stalo“. Přípustnost dovolání žalovaná dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a navrhuje, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud dovolání žalované odmítl. Uvedla, že žalovaná měla i přes úmrtí svého manžela „dostatek času, aby se vyjádřila k samotné žalobě“, a že mohla ve lhůtě sdělit soudu, že „je zde vážný důvod, pro který pošle vyjádření v náhradním termínu“.

N e j v y š š í s o u d rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) projednal dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů účinných do 31. 12. 2012, neboť napadený rozsudek byl vydán v době do 31. 12. 2012 (srov. čl. II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění

zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání žalované proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Žalovaná dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci samé nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalované proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 o. s. ř. se nepřihlíží (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci vyplývá z obsahu spisu, že soud prvního stupně usnesením ze dne 25. 7. 2011 žalovanou ve smyslu ustanovení § 114b o. s. ř. vyzval, aby se ve věci ve lhůtě třiceti dnů písemně vyjádřila; usnesení bylo žalované (spolu se žalobou) doručeno dne 23. 8. 2011 (a nikoliv – jak uvedly soudy – již dne 22. 8. 2011, kdy bylo pro žalovanou teprve připraveno k vyzvednutí na provozovně držitele poštovní licence). Do uplynutí stanovené lhůty dne 22. 9. 2011 se žalovaná ve věci písemně nevyjádřila; písemné vyjádření žalované ve věci došlo soudu prvního stupně až dne 14. 10. 2011 (v době, kdy soud prvního stupně již vyhlásil svůj rozsudek ze dne 4. 10. 2011, avšak ještě nepřistoupil k jeho doručení účastníkům, popřípadě jejich zástupcům) a žalovaná v něm uvedla, že je „podala

později proto, že jí dne 17. 9. 2011 zemřel její manžel V. V., a proto vyjádření nestihla vyhotovit“. Za tohoto stavu věci odvolací soud řešil mimo jiné otázku, zda žalovanou uváděný důvod je vážným důvodem ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř., v důsledku které nenastává fikce uznání nároku žalovaným, ačkoliv se na výzvu soudu nevyjádřil včas písemně ve věci samé. Uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena. Vzhledem k tomu, že její posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalované proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Uvedenou právní otázku je třeba i v současné době řešit podle v té době účinné právní úpravy, tedy podle zákona č. 99/1963 Sb. ve znění pozdějších předpisů účinných do 31. 12. 2011 (dále jen „o. s. ř.“).

Vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, může předseda senátu místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a) o. s. ř. nebo nebylo-li takové výzvě řádně a včas vyhověno, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení; to neplatí ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2 o. s. ř.), a ve věcech uvedených v § 120 odst. 2 o. s. ř. (srov. § 114b odst. 1 o. s. ř.).

K podání vyjádření podle § 114b odst. 1 o. s. ř. předseda senátu určí lhůtu, která nesmí být kratší než 30 dnů od doručení usnesení (srov. § 114b odst. 2, větu první, o. s. ř.).

Usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř. nelze vydat nebo doručit po přípravném jednání podle § 114c o. s. ř. nebo po prvním jednání ve věci (srov. § 114b odst. 3 o. s. ř.).

Usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř. musí být žalovanému doručeno do vlastních rukou, náhradní doručení je vyloučeno; usnesení nesmí být žalovanému doručeno dříve než žaloba (srov. § 114b odst. 4 o. s. ř.).

Jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř. včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3 o. s. ř.) musí být poučen (srov. § 114b odst. 5 o. s. ř.).

Má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 o. s. ř.), rozhodne soud rozsudkem pro uznání (srov. § 153a odst. 3 o. s. ř.).

Usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř. je právním prostředkem přípravy jednání, kterou soud v občanském soudním řízení provádí se záměrem (srov. § 114a odst. 1 o. s. ř.), aby bylo možné věc rozhodnout zpravidla při jediném jednání.

Vyzve-li soud žalovaného podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř., aby se ve věci písemně vyjádřil, žalovaný výzvě soudu vyhoví tím, že se ve stanovené lhůtě písemně vyjádří, zda nárok uplatněný v žalobě uznává, a to zcela, zčásti nebo co do základu. Uzná-li nárok uplatněný v žalobě zcela, nemusí písemné vyjádření obsahovat žádné další údaje. V případě, že nárok zcela neuzná (tj. uzná-li nárok jen zčásti nebo co do základu, popřípadě jej neuzná vůbec), musí písemné vyjádření obsahovat též vylíčení rozhodujících skutečností, na nichž staví svoji obranu proti nároku uplatněnému v žalobě,

popřípadě označení důkazů, jejichž provedení navrhuje k prokázání svých tvrzení. Vylíčením rozhodujících skutečností žalovaný reaguje na to, co o skutečnostech významných pro rozhodnutí ve věci tvrdil žalobce; obrana žalovaného spočívá v tom, že – ačkoliv pravdivost některých tvrzení žalobce může potvrzovat – vyvrací svými konkrétními údaji pravdivost jiných tvrzení žalobce, popřípadě že uvádí další skutečnosti, které žalobce netvrdil, na jejichž základě by spor měl vyznít ve prospěch žalovaného. Svoji obranu proti nároku uplatněnému v žalobě žalovaný nemusí rozvádět do všech podrobností a výslovně se vyjadřovat ke všem tvrzením žalobce; postačí, jestliže postaví proti tvrzením žalobce alespoň taková svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, z nichž vyplývá základ jeho obrany proti žalobě, tedy jestliže uvede přinejmenším takové skutečnosti, které, budou-li také prokázány, mohou vést k tomu, že bude (může) mít ve sporu alespoň částečný úspěch.

Soudem určenou lhůtu k podání písemného vyjádření ve věci, která nesmí být kratší než třicet dnů, žalovaný dodrží, jestliže před jejím uplynutím podá vyjádření u soudu nebo je odevzdá orgánu, který má povinnost je soudu doručit (například u držitele poštovní licence). Nemůže-li žalovaný z vážných důvodů podat ve stanovené lhůtě písemné vyjádření ve věci, zákon mu ukládá, aby to ještě před uplynutím lhůty sdělil soudu; ve svém oznámení musí uvést důvod, který mu v podání písemného vyjádření brání, a musí být připraven tento důvod na výzvu soudu prokázat. Jestliže žalovanému brání v podání písemného vyjádření ve věci vážný důvod, avšak ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, o jaký vážný důvod jde, má to pro něj stejné procesní následky, jako kdyby písemné vyjádření vůbec bez vážného důvodu nepodal; výjimku z tohoto pravidla představuje pouze případ, že jde o tak vážný důvod, který žalovanému neumožňuje ani to, aby soudu sdělil, že u něj nastal vážný důvod, který mu brání podat ve stanovené lhůtě písemné vyjádření.

Judikatura soudů proto již dříve dospěla k závěru, že vážný důvod, který žalovanému zabránil, aby se ve věci písemně vyjádřil včas (ve lhůtě stanovené soudem), má ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 a § 153a odst. 3 o. s. ř. význam jen tehdy, jestliže žalovaný takový vážný důvod sdělil soudu ve lhůtě stanovené pro podání písemného vyjádření nebo jestliže u něj šlo o tak vážný důvod, který mu neumožnil, aby soudu byť jen sdělil, že u něj nastal vážný důvod, který mu brání podat písemné vyjádření včas; jestliže tedy žalovaný podal vyjádření ve věci až po uplynutí lhůty určené v usnesení o výzvě k vyjádření vydaném podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř., nenastane fikce uznání nároku uplatněného proti žalovanému v žalobě jen tehdy, jestliže žalovaný prokáže, že mu v podání vyjádření bránil vážný důvod, a současně, jestliže takový vážný důvod alespoň sdělil soudu ve lhůtě stanovené pro podání vyjádření nebo jestliže šlo o tak vážný důvod, který mu zabránil v tom, aby soudu byť jen sdělil, že u něj tento vážný důvod nastal (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2005, sp. zn. [21 Cdo 1951/2004](#), který byl uveřejněn pod č. 21 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2006, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. [21 Cdo 2433/2004](#), který byl uveřejněn pod č. 49 v časopise Soudní judikatura, ročník 2006).

Zákon výslovně nestanoví, co se ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. rozumí „vážným důvodem“, pro který žalovaný nemohl včas podat své vyjádření ve věci, popřípadě „vážným důvodem“, který žalovanému zabránil i v tom, aby soudu byť jen sdělil, že u něj tento vážný důvod nastal. I když vymezení takového „vážného důvodu“ vždy závisí na posouzení všech konkrétních okolností každého jednotlivého případu, lze – s přihlédnutím k povaze věci – obecně uvést, že „vážný důvod“ vyjadřuje překážku, která žalovanému zabraňuje vyjádřit se včas ve věci, popřípadě překážku, která žalovanému zabraňuje sdělit soudu i to, že pro ni nemůže včas podat vyjádření ve věci, a která je významná jen tehdy, je-li v konkrétní situaci vnímána jako stav ospravedlňující nečinnost ze strany žalovaného; překážka v tom, že žalovaný neučinil potřebné úkony, tedy musí mít s ohledem na svou povahu, nepředvídatelnost, závažnost, rozsah nebo i z jiných důvodů obecný aspekt ospravedlnitelnosti. Překážka ospravedlňující nečinnost žalovaného přitom může spočívat nejen v událostech majících objektivní povahu, ale i v okolnostech žalovaným způsobených nebo jinak zaviněných, lze-li je v dané situaci považovat za vskutku ospravedlňující (omlouvající) nečinnost

žalovaného. Za vážný důvod proto lze ve smyslu ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. považovat jednak překážku (událost), která žalovanému objektivně (nezávisle na jeho vůli) zabrání písemně se vyjádřit ve věci ve stanovené lhůtě, popřípadě která zabránila žalovanému, aby soudu byť jen sdělil, že u něj takový vážný důvod nastal, jednak okolnost žalovaným případně způsobenou nebo jinak zaviněnou, jestliže ji lze považovat - zejména za přihlídnutí ke všem okolnostem případu a k poměrům žalovaného - za ospravedlňující jeho nečinnost.

Žalovaná v projednávané věci zdůvodnila, proč se ve věci písemně nevyjádřila včas, tím, že jí ještě před uplynutím lhůty (tj. ještě přede dnem 22. 9. 2011) zemřel dne 17. 9. 2011 její manžel V. V. S přihlídnutím ke všem okolnostem případu a k věku a jiným poměrům žalované jde podle názoru dovolacího soudu zcela nepochybně o takovou událost, která ospravedlňuje nejen to, že žalovaná nepodala písemné vyjádření ve věci ve lhůtě do 22. 9. 2011, ale i skutečnost, že v době do 22. 9. 2011 ani soudu nesdělila, že má vážný důvod, pro který nemohla podat vyjádření ve věci ve lhůtě. Nečinnost žalované v tomto směru proto nemohla mít za následek, že by se o nároku, který byl vůči žalované uplatněn žalobou, mohlo mít za to, že ho žalovaná uznává (§ 114b odst. 5 o. s. ř.), a že by ve věci mohlo být rozhodnuto rozsudkem pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř.

Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu není správný. Nejvyšší soud jej proto podle ustanovení § 243b odst. 2, část věty za středníkem, o. s. ř. zrušil. Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu ve Vsetíně) k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta druhá, o. s. ř.).